

skou bytostí, kterou ze všech stran obklopují lidé nehrdinští anebo přímo superzlosynové. Dále ji kritizovali za to, že ji příliš stravuje objekt jejího milostného zájmu, jako by to snad bylo něco vyloženě holčičího. Osobně jsem toho názoru, že by se nic nezměnilo, kdyby byl chlapec člověkem a dívka upírkou – byl by to pořád ten samý příběh. Když odhlédneme od pohlaví a druhu, *Stmívání* bylo vždycky příběhem o posedlosti a zběsilosti, které přichází s první láskou.

A tak jsem si řekla: *Co kdybych tuhle teorii vyzkoušela v praxi? To by mohla být zábava.* Jak už je u mě zvykem, myslela jsem si, že napíšu jednu nebo dvě kapitoly (je legrační a zároveň smutné, jak se pořád ještě neznám). Pamatujete, jak jsem říkala, že jsem neměla vůbec žádný čas? Můj pokus se naštěstí ukázal jako velmi zábavný, a taky se velmi snadno a velmi rychle psal. Jak to tak vypadá, mezi dívkou, která se zamiluje do upíra, a chlapcem, který miluje upírku, není zase takový rozdíl. A tak se zrodili Beau a Edythe.

Několik poznámek k obráceným rolím:

Genderový obrat jsem provedla téměř u všech postav, až na dvě výjimky.

- Největší výjimkou jsou Charlie a Renée, kteří zůstali sami sebou, a to z následujícího důvodu: Beau se narodil v roce 1987. V té době nebylo běžné, aby dítě, navíc kojence, dostal do péče otec. S největší pravděpodobností by se muselo ukázat, že je matka neschopná výchovy anebo jinak nezpůsobilá. Popravdě řečeno si nedokážu představit, že by tehdy (ale i dnes) nějaký soudce svěřil dítě do péče nezaměstnaného otce bez trvalého domova a nepřidělil ho místo toho matce se stálým zaměstnáním a pevnými vazbami na svou obec. Je samozřejmé, že kdyby Charlie o Bellu bojoval v dnešní době, nejspíš by měl šanci získat ji do vlastní péče. Méně pravděpodobný scénář najdeme právě ve *Stmívání*. Renée mohla Bellu – v tomto případě Beua – vychovávat jen proto, že před několika desetiletími byla práva matky považována za důležitější než práva otce, a Charlie není průbojný typ.

- Druhá výjimka je v podstatě nevýznamná – jde o několik vedlejších postav, které se v knize vyskytnou jednou nebo dvakrát. Důvod pro tuto výjimku je můj nemístný smysl pro spravedlnost, pokud jde o fiktivní osoby. Ve světě *Stmívání* byly dvě postavy, které dostávaly pořádně zabrat; někdo je neustále šidil nebo využíval. Místo abych prohodila jejich role, provedla jsem převrat. Příběhu to nic nepřidává. Jenom si hýčkám svou spisovatelskou neurózu.

- V textu je mnoho změn, které se přímo vážou na změnu pohlaví hlavní postavy. Rozhodla jsem se, že je tu pro vás roztrhám. Samozřejmě jde jen o hrubý odhad. Nepočítala jsem každé změněné slovo a o skutečné matematické nemůže být ani řeč.
- 5 % změn jsem provedla proto, že Beau je chlapec.

- 5 % změn jsem provedla proto, že se Beau vyvíjí malinko jinak než Bella. Jde hlavně o to, že Beau je mnohem víc obsedantní a puntičkářský; jeho slovník a myšlenky nejsou ani zdaleka tak květnaté nebo nazlobené – není nevraživý a ukřivděný jako Bella, která se občas hněvá na celý svět.

- 70 % změn jsem provedla proto, že mi po deseti letech dovolili provést novou editaci. Mohla jsem opravit skoro každé slovo, které mě trápilo od chvíle, kdy jsme knihu vydali, a bylo to naprosto skvělé.

- 10 % byly věci, které bych nejradši provedla hned při prvním psaní, ale tenkrát mě ještě nenapadly. Možná si říkáte, že spadají do předchozí kategorie, ale je to trochu něco jiného. Tady nejde o slovo, které mi znělo těžkopádně nebo podivně, ale o nápad, který bych ráda rozvinula, nebo o rozhovor, ke kterému mělo dojít, ale nedošlo.

- 5 % byly záležitosti týkající se mytologie – vlastně chyby – většinou spojené s viděním. Když jsem psala pokračování *Svítání* –